

D • N
27/12 1950

Är USA mot isolationism?

De amerikanska kongressva-
ren för nära två månader sedan
yddes av många iakttagare,
färskilt i Europa, som en fram-
gång — om också långtifrån en
seger — för de isolationistiska
tendenserna. Anledningen här-
till var dels att det republikans-
ka partiet, inom vilket kritiken
av regeringens utrikespolitik är
ojämförligt starkast, vann ett
antal mandat, dels att i flera
valkretsar energiska anhängare
av Truman besegrades av poli-
tiker som gjort uttalanden i
isolationistisk riktning. I USA
hävdades emellertid av de fle-
sta att någon avsevärd ändring
av den utrikespolitiska håll-
ningen inte framträtt. Inrikes-
frågor, och inte minst lokala
och personliga frågor, låg, sade
man, bakom regeringspartiets
förluster; en skärpt kritik mot
Truman och Acheson var att
vänta, men inte någon utrikes-
politisk nyorientering och än
mindre någon återgång till iso-
lationismen.

Genom nederlaget i Korea
har hela problemet om USA:s
politik kommit upp till ny och
radikal debatt. Sitt mest påtag-
liga yttre uttryck har oron fått
i den republikanska aktionen
mot Acheson. I och för sig kan
visserligen denna aktion inte
tolkas som en isolationistisk
framstöt. Dess motiv synes vara
misstro mot utrikesministern
och kanske än mer önskan att
avsvära sig allt ansvar för det
svåra läge som inträtt; en
mängd republikaner som vill
öka i stället för minska USA:s
ingripande i världens affärer
har därför kunnat ansluta sig
till partiets attack. Men många
andra uttalanden och kommenta-
rer går ut på att framföra
synpunkter som går i isolatio-
nistisk riktning eller att beto-
na dessa synpunkters växande
popularitet. Sedan Truman och
Marshall år 1947 uppdrog rikt-
linjerna för den politik som nu
förs torde inte någon opinions-
kris eller förtroendekris av lik-
nande betydelse ha förelegat.

Vid bedömandet av läget får
man emellertid först och främst

komma ihåg att ordet isolatio-
nism numera nästan alltid an-
vändes i nedsättande mening
— ingen säger sig vara isola-
tionist — och inte sällan bru-
kas för att stämpla och skräm-
ma dem som opponerar mot re-
geringen. Bröderna Alsop för-
klarar, det är sant, att en total
isolationism växer fram, med
krav på att USA skall lämna
både Europa och Asien åt sitt
öde och inskränka sig till för-
svar av de båda amerikanska
kontinenterna. Men denna lin-
je har, såsom bröderna Alsop
själva framhåller, inte funnit
någon talesman med auktorit-
tet. Vad som förekommit är att
angrepp mot regeringen och
allmänna programförklaringar
färgats av önskan att i hög grad
begränsa USA:s åtaganden.
Förre ambassadören i London
Kennedy klargör en del av den
känslomässiga bakgrunden då
han talar om att de miljarder
som kastats ut i Europa kunde
ha använts bättre i Amerika
och att de västeuropeiska fol-
ken inte är att lita på. Kolum-
nisten Walter Lippmann säger
sig observera att "opinionen
går i riktning mot en väpnad
isolationism" och tar själv av-
stånd både från denna linje och
från regeringens "globala poli-
tik", som vanligt utan att till-
närmelsevis klart meddela vad
han själv anser.

Den programförklaring till
vilken denna nyisolationism,
denna relativa isolationism,
främst anknyter har givits av
USA:s ende levande expresi-
dent, republikanen Herbert
Hoover. USA, "den väster-
ländska civilisationens Gibraltar",
kan inte föra ett fram-
gångsrikt lantkrig mot Ryssland
— Kina; dessa länder kan inte
genom överlägsenhet i luften
och till sjöss besegra USA —
dessa satsar är Hoovers ut-
gångspunkter. Under alla för-
hållanden kan och skall USA
genom en stark flotta och ett
starkt flyg hålla Stilla havet
och Atlanten, med England så-
som utanverk på ena sidan, Ja-
pan, Filippinerna och Formosa
på den andra. En reträtt till

denna "perimeter" blir dock
inte klart förordad. Varje efter-
giftspolitik mot Kina fördömes;
Kina skall betecknas som an-
gripare och utsättas för bloc-
kad av FN. Och å andra sidan
avvisar Hoover inte principiellt
hjälp till det kontinentala Väst-
europa. Han uttrycker en all-
män misstro mot dess folk —
de är påverkade av marxism
och kommunism, har blivit psy-
kiskt skadade genom kriget och
har hittills inte visat förmåga
av enighet och självförsvar.
Men om dessa stater rustar sig
själva så kraftigt att de kan
bjuda Ryssland spetsen, skall
USA stödja dem. Om så icke
sker, är hjälp från USA "en in-
bjudan till ett nytt Korea";
innan det sker "skall inte en
man till och inte en dollar till
sändas till deras stränder". I
sinom tid skall det kommunisti-
ska våldet falla sönder genom
oenighet och inre upplösning;
för USA gäller det att värja sig
och vänta, att överleva.

Trots reservationerna är det
isolationistiska perspektivet i

detta tal uppenbart. Hoover
kan anknyta till grundlagsfä-
dernas föreställningar om ett av
oceanerna skyddat Amerika,
som skall blomstra fjärran från
världens yra. Han finner stöd
hos dem som i Europas folk ser
dekadans, oförmåga och dé-
faitism, som i USA ser "den
kristna civilisationens fästning
i världen". Han måste, trots sin
varning mot eftergiftspolitik,
uppskattas av de många som
vill ha slut på det koreanska
äventyret, med dess offer av
amerikansk ungdom för en sam-
manhållning som inte kan ge-
nomföras. För dem i Europa
som inbillar sig att amerikanskt
understöd åt de fria staterna i
världen är ett utslag av ame-
rikansk kapitalism bör det tjä-
na till reflexion att Hoovers tal
vunnit stark genklang bland
annat i Wall Street Journal och
i Hearstpressen. Varmed inte är
sagt att talet saknar resonans
hos breda folklager; efter allt
att döma har Hoover vid sjutti-
sex års ålder genom detta
tal än en gång blivit språkrör
för miljoner amerikaner.

Representerar Hoover det re-
publikanska partiet? Knappast:
inom detta parti finns alla skift-
ningar, från de Chiang Kai-
shek-senatorer som är beredda
till krig mot Kina till dem som
vill likvidera understödet åt de
hotade östasiatiska folken för
att koncentrera försvaret till
Europa. En uppslutning kring
det Hooverska programmet lär
för närvarande inte vara att
befara. Ännu torde det system
av understöd åt fria stater som
Truman proklamerat vara
kungsådran i amerikansk po-
litik.

Kritiken av Hoovers program
går på skilda linjer. Från mi-
litärt håll påpekas att ett av
kommunismen erövrade Väst-
europa inte genom invasion kan
vinnas tillbaka — den syn-
punkten kan emellertid vridas
till ett argument för isolatio-
nismen, ty den innebär att inte
heller ett kommunistiskt Eura-
sien kan invadera Amerika.
Snarare finns det anledning att
fastslå att på lång sikt de ame-
rikanska kontinenterna, med en
femtedel, högst, av världens
befolkning, inte kan försvaras.
Men även argument av mindre
generell art är väsentliga. För-
står inte Hoover, har det sagts,
att det svaga och splittrade
Europa kan väntas rusta sig till
ett effektivt försvar blott om
det är förvisst om USA:s
hjälp? Och denna hjälp behö-
ver, fastslår den amerikanske
flygstabschefen, endast i myc-
ket begränsad omfattning byg-
ga på lantarméer; genom i
Europa stationerat amerikanskt
flyg kan en rysk erövring för-
hindras.

Den uppfattning som Hoover
företräder bör, får man hoppas,
bli en tankställare mera i
Europa än i USA. I Västeuropa
lever alltför många i illusionen
att USA är den oemotståndlige
soldaten, som man kan använ-
da när det passar och sända
tillbaka då det inte passar. Så
är det inte; vi är bundna vid
USA på ett helt annat sätt än
USA vid oss. USA kan reti-
rera till sitt "blockhus" — för
att bruka det senaste slagor-
det —, vi kan det inte. Euro-
peisk försvarsvilja och euro-
peisk sammanhållning är en
förutsättning för hjälpen — och
utan denna hjälp blir försvars-
vilja och sammanhållning en
heroisk gest, men inte ett värn
för livet.